

Supolle tervaa ja höyheniä

Meppikollegani Piia-Noora Kauppi ja Alexander Stubb ovat olleet USA:n Brysselin suurlähettilään päivällisvieraina ja puhuneet politiikkaa.

Kysyn, mikä erottaa heidän poliittisen small talkinsa siitä, että jotkut suomalaiset ovat vanhaan aikaan käyneet syömässä neuvostodiplomaattien kanssa mitä moninaisemmissa ruokaloissa?

Vastaan, että kokoomuslaisten länsisisäruokinnalla ei ole ollut supon valvontaa, kun taas vapaan Pohjanmaan vapaat miehet suojelupoliisissa ovat vakoilleet neuvostodiplomaattien tekemisiä ja tapaamisia kirjaamalla ylös jopa keskustelijoiden päiden asennot, autojen rekisterinumerosta puhumattakaan.

Olen selannut läpi Jukka Seppisen uuden kirjan "Neuvostotiedustelu Suomessa 1917-1991, strategia ja toiminta". Seppinen, tuo Karjalan karhukoira, toimii suojelupoliisin arkistojen hovikirjurina.

Kirja on julkisuudessa arvioitu huonosti kirjoitetuksi ja virheitä viliseväksi.

Omasta puolestani en pidä teosta "tutkimuksena" vaan vain jonkinlaisena esitutkimusmateriaalina. Se kertoo enemmän suojelupoliisin tehottomista menetelmistä ja olemattomasta menestyksestä vakoilun torjunnassa kuin eri virastojen harjoittamasta neuvostotiedustelusta Suomessa.

Tunnen - olen sellaista ikäpolvea - henkilökohtaisesti paljon niitä ihmisiä, joiden nimet on kirjaan listattu, sekä meiltä että naapurista. Suojelupoliisin kirjausperusteet ovat lähinnä kummallisia. Jos tässä on kaikki, salaiselta poliisiltamme on puuttunut varsinainen vakoilutieto sekä varsinkin kyky analysoida asioiden taustoja.

Tunnen sen verran supolaisia, että tiedän salaisen poliisin palveluksessa olevan ihan fiksuakin väkeä. Niin ollen minun on vaikea uskoa Seppisen kuvaamaan supon täydelliseen kykyrajoitteisuuteen. Pidänkin selvänä, etteivät salaisen poliisin kaikki arkistot ole auenneet hänelle, ja hyvä niin; puuttuuhan hänen työstään tutkijan ote. Tätä täydellisemmästä materiaalista olisi tuotettu vielä lisää huonoa mainosta supolle?

Kirjassa kuvataan laajalti kommunistisen puolueen toimintaa, ikään kuin me kaikki olisimme olleet vakoilijoita. Isänmaan etua ajaneista ja köyhän väestönosan etua puolustaneista kommunisteista syntyy epätasapainoinen kuva Neuvostoliitosta masinoidun vallankumouksen etujoukkona.

Toki monet SKP:n johtajat olivat NKP:n talutusnuorassa, mutta läheiset neuvostosuhteet olivat

enemmän puolue-eliitin keskinäistä nokittelua kuin puoluekäytäntö. Toki me kaikki tahdoimme Neuvostoliitolle paljon kaikkea hyvää, ja toki hyvät tarkoitukset ummistivat usein silmämme näkemästä sitä, mitä nähdä piti. Se ei tee meistä vakoilijoita. Hölösuita on voitu ollakin, mutta sellaisia ovat tänä päivänä myös alussa mainitut Kauppi ja Stubb kanssakäymisessään USA:n tiedon ja asenteiden urkintakoneiston kanssa. Sellaisia voivat vapaasti olla vapaat kansalaiset ilman että asia kuuluu millään muotoa valtiolle tai salaiselle poliisille. Itse asiassa koko kansainvälinen yhteisö toimii lounastelun, päivällistelyn ja niissä tilaisuuksissa käytettävän paskapuheen varassa.

Useimmat kommunistit voidaan kai poistaa vakoilijalistoilta siitä syystä, että KGB:llä oli kielto värvätä puolueen jäseniä agenteikseen. Meitä tovereita suojeltiin sillä tavalla oman valtiokoneiston ja salaisen palvelun laillisilta vastatoimilta (joista Seppisen kirjaan mukaan ei näytä olleen kenellekään mitään harmia).

Tutkimuksen metodiin täysin asiaankuulumatonta on tehdä arviointeja satunnaisten ravintolakeskustelujen sisällöstä ilman pienintäkään todistetta siitä, että on todella puhuttu niin kuin ”tutkija” Seppinen sanoo puhutun. Spekulaatiot keskustelujen sisällöstä vievät kirjalta tutkimuksellisen tiedon arvovalan.

Tämän kirjan julkitulon jälkeen meillä ei ole uutta tietoa siitä, millaista on ollut neuvostovakoilu (on ollut myös muiden maiden vakoilua!) Suomessa.

Sellaisten salojen paljastumisen sijasta meillä on uutta tietoa supon vastavakoilumiesten toimintatavoista suurin piirtein vuoteen 1981 saakka.

os tässä on kaikki, eikä muuta ole, supon toiminnan tulokset ovat niin kehnoja, että se on häpeäksi Suomen salaiselle palvelulle.